

розробка та виробництво нової медичної техніки, інструменту та обладнання, послуги з медичних досліджень (лабораторні, КТ, МРТ та ін.), медична освіта.

Наразі, основу системи нормативно-правових актів, що регулюють державно-приватне партнерство у сфері охорони здоров'я в Україні становить Конституція України – Закон України «Про державно-приватне партнерство» від 1.07.2010р №2404-VI.

Згідно з даними центральних та місцевих органів виконавчої влади в Україні станом на 01.01.2020 р., на засадах ДДП укладено 187 договорів, з яких на території Харківського району Харківської області реалізуються наступні державні програми: програма боротьби із захворюваністю на туберкульоз, районна комплексна програма «Цукровий діабет», програма лікарського забезпечення Харківського району, які страждають на рідкісні захворювання 2018-2020рр., районна програма «Онкологія», програма «Здорова мати – здорова дитина», програма удосконалення лікарського забезпечення пільгових категорій населення Харківського району (льготне протезування). Ці програми реалізуються за рахунок місцевого бюджету з залученням приватних партнерів (ООО «Аптека № 97», ТОВ «Екомед» та ін.).

Отже, завданням органів влади є реалізація пілотних проектів ДПП у сфері охорони здоров'я, які дозволяють результативно вирішувати актуальні проблеми суспільного життя та наочно демонструють переваги застосування проектів у межах ДПП.

Використана література:

1. Про державно-приватне партнерство : Закон України від 01.07.2010р. *Голос України* від 30.07.2010р. №140.

2. Юридична Газета online від 07.07.2020р. URL: <http://jur-gazeta.com/gazeta/pdf-issues/2020-07-07/>.

3. Садовничий В. А., Григорьева Н. С., Чубарова Т. В. От традиций к инновациям : реформы здравоохранения в современном мире. М. : Экономика, 2012. 286с.

Державні цільові програми як засіб реалізації публічної політики
Пасинок Я. І., здобувач вищої освіти 2 курсу спеціальності «Публічне управління та адміністрування»

Національного фармацевтичного університету
уапа.pasynok23@gmail.com

Сагайдак-Нікітюк Р.В., д.ф.н., професор кафедри менеджменту та публічного адміністрування Національного фармацевтичного університету
management@niph.edu.ua

У контексті реалізації публічного управління, поняття «публічна політика» розглядається як цілеспрямований вплив публічної влади, який застосовують з метою розв'язання публічних проблем [3]. На сучасному етапі розвитку нашої

країни одним із найбільш важливих і за сумісництвом одним із найбільш проблемних питань публічної влади є ефективне та раціональне використання бюджетних коштів. Світовий досвід показує, що одним із найоптимальніших методів здійснення витрат бюджетів як державного, так і місцевого рівня, є використання програмно-цільового підходу. В Україні реалізація вище згаданого підходу відбувається за допомогою державних цілевих програм та регламентується відповідними нормативно-правовими актами [1].

Державна цільова програма являє собою закріплені на законодавчому рівні завдання та заходи, які пов'язані між собою та сприяють вирішенню найважливіших проблем розвитку держави, окремих галузей економіки або адміністративно-територіальних одиниць, фінансуються за рахунок Державного бюджету України та мають визначені терміни виконання, склад виконавців, перелік ресурсів для використання.

Відповідно до Закону України «Про цільові програми» № 1621-IV від 18.03.2004 [2] державні цільові програми поділяються на загальнодержавні та інші. До загальнодержавних цільових програм належать довгострокові програми, призначені для всієї країни чи значної кількості її територій; другі спрямовані на вирішення окремих проблем економіки та суспільства та розв'язання проблем розвитку окремих галузей, які потребують державної підтримки. Також в Законі наведено класифікацію державних цільових програм за спрямованістю, серед яких виокремлено: економічні, наукові, науково-технічні, соціальні, національно культурні, екологічні, оборонні та правоохоронні державні цільові програми. Також у зазначеному Законі України наведено основні стадії розроблення та виконання державних цільових програм, але, на підставі звітів Кабінету Міністрів України та Міністерства розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України [4, 5], можна констатувати, що механізм виконання державних цільових програм є недосконалим. У зв'язку з чим, виникає необхідність детального аналізу виконання програм, визначення чинників, які негативно впливають на ефективність реалізації державних цільових програм та запропонувати шляхи їх усунення.

Основною рушійною силою механізму реалізації державних цільових програм є фінансування, яке повинно бути рівномірним упродовж усього періоду впровадження програм та відбуватись за рахунок бюджетних і позабюджетних коштів, а також супроводжуватись контролем на всіх етапах та рівнях впровадження.

На підставі проведених досліджень визначено, що для покращення механізму реалізації державних цільових програм необхідно:

- організувати вільний доступ до інформації про хід виконання програм для здійснення контролю з боку громадськості;
- посилити контроль за дотриманням строків та повноти звітування державними замовниками;
- розробити методики оцінки ефективності виконання програм, враховуючи специфіку програми та кінцеві результати;

- узгоджувати прогнози обсяги фінансових результатів програми з реальними можливостями їх фінансування;
- сприяти усуненню формального підходу з боку державних замовників до виконання вимог чинного законодавства у сфері розроблення та виконання державних цільових програм;
- дотримуватись принципів пріоритетності.

Отже, лише після застосування вищезазначених рекомендацій державних цільових програм перетворюються з «формального документу» на дієвий та ефективний інструмент усунення проблем розвитку держави, галузей або адміністративно-територіальних одиниць.

Використана література:

1. Бугай Т. В., Галюта А. А. Програмно-цільовий метод у бюджетному процесі : зарубіжний досвід і можливості його використання в Україні. *Вісник ЖДТУ*. 2011. № 3 (57). С. 206–210.
2. Про державні цільові програми : Закон України № 1621-IV від 18.03.2004. *Відомості Верховної Ради*. 2004. № 2. Ст. 352.
3. Телешун С., Ситник, І. Рейтерович. Публічна чи державна політика – вітчизняна дилема вибору. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України*. 2012. Вип. 4. С. 185–196. URL: <http://nbuv.gov.ua>.
4. Середньостроковий план пріоритетних дій Уряду до 2020 року : проект URL: <http://www.kmu.gov.ua>.
5. Стан виконання державних цільових програм у 2018 році. URL: <https://www.me.gov.ua/?lang=uk-UA>.

Сервісно-орієнтована державна політика у контексті інформаційної безпеки

Пивовар К. Р., здобувач вищої освіти 5 курсу, спеціальності «Публічне управління та адміністрування» Харківського національного університету міського господарства імені О. М. Бекетова,

*Гайдученко С. О., д.держ.упр., професор кафедри менеджменту і публічного адміністрування Харківського національного університету міського господарства імені О. М. Бекетова,
gaiduchenko_svet@ukr.net*

Виклики нашої сучасності зумовлені, переважно, процесами глобалізації світової спільноти у багатьох сферах життєдіяльності, але на даному етапі її розвитку вирішальною стала інформаційно-комунікаційна сфера. Феномен інформації та її цифрової трансформації спричинив комплекс проблем, серед яких на особливу увагу науковців і практиків публічного управління заслуговує забезпечення ефективної взаємодії суб'єктів владних структур усіх рівнів із суспільством. Це пов'язано зі зміною ролі інформації у життєдіяльності людей та розвитком інформаційно-комунікаційних технологій, що зумовили